

CATEQUESI DEL SANT PARE
PREPARADA PER A L'AUDIÈNCIA GENERAL

del dimecres 9 d'abril de 2025

**Catequesi. Jubileu 2025. Jesucrist, la nostra esperança. II. La vida de Jesús. Els
encontres. 4. L'home ric. Jesús «se'l mirà i el va estimar» (Mc 10,21)**

Benvolguts germans i germanes,

Avui ens aturem en un altre dels encontres de Jesús narrats en els Evangelis. Aquesta vegada, però, la persona que troba no té nom. L'evangelista Marc la presenta simplement com «un home» (10,17). Es tracta d'un home que des de jove ha observat els manaments, però que, malgrat això, encara no ha trobat el sentit de la seva vida. L'està cercant. Potser és algú que no s'ha acabat de decidir, encara que sembli una persona compromesa. De fet, més enllà de les coses que fem, dels sacrificis o dels èxits, allò que realment importa per a ser feliç és el que portem dins el cor. Si un vaixell ha de salpar i deixar el port per a navegar a alta mar, encara que sigui un vaixell meravellós, amb una tripulació excepcional, si no amolla el llast i les àncores que el mantenen subjecte, mai no podrà partir. Aquest home va construir un vaixell de luxe, però es va quedar a port!

Mentre Jesús va pel camí, aquest home corre al seu encontre, s'agenolla davant seu i li pregunta: «Mestre bo, què haig de fer per a posseir la vida eterna?» (v. 17). Observem els verbs: «Què haig de fer per a posseir la vida eterna?» Com que l'observança de la llei no li ha donat la felicitat i la seguretat de ser salvat, s'adreça al mestre Jesús. El que crida l'atenció és que aquest home no coneix el vocabulari de la gratuïtat. Sembla que tot és degut. Tot és una obligació. La vida eterna és per a ell una herència, quelcom que s'obté per dret, a través d'una meticulosa observança dels compromisos. Però en una vida viscuda així, malgrat que sigui a fi de bé, quin espai hi pot tenir l'amor?

Com sempre, Jesús va més enllà de les aparences. Per un costat aquest home posa davant Jesús el seu bon currículum, però Jesús va més enllà i mira en el seu interior. Els verbs que empra Marc són molt significatius: «Se'l mirà i el va estimar» (v. 21). Precisament perquè Jesús mira a l'interior de cadascun de nosaltres, ens estima tal com som realment. Què haurà vist, de fet, a l'interior d'aquesta persona? Què veu Jesús quan mira en el nostre interior i ens estima, malgrat les nostres distraccions i els nostres pecats? Hi veu la nostra fragilitat, però també el nostre desig de ser estimats tal com som.

Mirant-lo en el seu interior —diu l'Evangelí— «se'l mirà i el va estimar» (v. 21). Jesús estima aquest home abans d'haver-li adreçat la invitació a seguir-lo. L'estima tal com és. L'amor de Jesús és gratuït: exactament el contrari de la lògica del mèrit que turmentava aquesta persona. Som realment feliços quan ens adonem que som estimats així, gratuïtament, per gràcia. I això també val en les relacions entre nosaltres: mentre intentem comprar l'amor o pidolar afecte, aquelles relacions mai no faran que ens sentim feliços.

La proposta que Jesús fa a aquest home és canviar la seva manera de viure i de relacionar-se amb Déu. Jesús reconeix que, dins seu, com en tots nosaltres, hi ha alguna cosa que falta. És el desig que portem en el cor de ser estimats. Hi ha una ferida que ens pertany com a éssers humans, la ferida a través de la qual pot passar-hi l'amor.

Per a omplir aquest buit no s'ha de “comprar” reconeixement, afecte, consideració; en canvi, s'ha de “vendre” tot allò que ens pesa, per tal d'alliberar el nostre cor. No serveix

de res continuar quedant-nos amb les coses, sinó més aviat donar als pobres, posar a disposició, compartir.

Finalment, Jesús invita aquest home a no quedar-se sol. L'invita a seguir-lo, a estar dins d'un vincle, a viure una relació. Només així, de fet, serà possible sortir de l'anonimat. Podem escoltar el nostre nom només dins d'una relació, en la qual algú ens crida. Si ens quedem sols, mai no sentirem pronunciar el nostre nom i continuarem sent *aquell*, anònims. Potser avui, precisament perquè vivim en una cultura de l'autosuficiència i de l'individualisme, ens descobrim més infeliços, perquè ja no sentim pronunciar el nostre nom per algú que ens estima gratuïtament.

Aquest home no acull la invitació de Jesús i es queda sol, perquè els llastos de la seva vida el retenen a port. La tristesa és el senyal que no ha aconseguit salpar. A vegades pensem que són riqueses i, en canvi, són només pesos que ens estan bloquejant. L'esperança és que aquesta persona, com cadascun de nosaltres, tard o d'hora, pugui canviar i decidir sortir a alta mar.

Germanes i germans, encomanem al Cor de Jesús totes les persones tristes i indecises, per tal que puguin sentir la mirada d'amor del Senyor, que es commou mirant amb tendresa dins nostre.